

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sk/15/2020
Identifikačné číslo spisu: 8019200485
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8019200485.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Jany Martinčekovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: T.. O. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/X, O., právne zastúpeného: JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom so sídlom Sibírska 4, Bratislava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X. z 01.07.2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6Sa/15/2019 z 12. februára 2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Žalovanej náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Prešove rozsudkom napadnutým kasačnou sťažnosťou zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X z 01.07.2019 (preskúmané rozhodnutie) ako aj rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo 16.04.2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Preskúmaným rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, ktorým prvostupňový orgán zamietol žalobcovu žiadosť o prepočítanie starobného dôchodku. Ako dôvod pre zamietnutie jeho žiadosti žalovaná uviedla, že žalobca nesplnil zákonom stanovené podmienky pre zníženie dôchodkového veku, a preto bola jeho žiadosť o prepočítanie jeho starobného dôchodku k 56. roku veku správne zamietnutá.

2. Krajský súd v odôvodnení rozsudku napadnutého kasačnou sťažnosťou uviedol, že žalobca neformálnou žiadosťou zo dňa 13.02.2019 požiadal Sociálnu poisťovňu, ústredie, o znovu prepočítanie už priznaného starobného dôchodku s prihliadnutím na aktuálnosť § 175g zákona č. 100/1988 Zb. a bol toho názoru, že spĺňa podmienky podľa § 174 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. Žalobcovi bol právoplatným rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 03.02.2017 priznaný starobný dôchodok v

sume 313,50 EUR mesačne podľa § 65, § 274 a § 82 zákona o sociálnom poistení, ktorý mu k 01.01.2015 bol zvýšený na sumu 318,70 EUR mesačne, k 01.01.2016 na sumu 320,60 EUR mesačne a k 01.01.2017 na sumu 328,80 EUR mesačne podľa § 82, § 293dq, § 293dr zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 295/2014 Z. z. a č. 283/2015 Z. z., ktorými sa ustanovuje pevná suma zvýšenia dôchodkovej dávky a percento zvýšenia úrazovej renty. V preskúvanom rozhodnutí žalovaná vychádzala zo skutočnosti, že žalobca dovŕšil dôchodkový vek podľa § 65 ods. 2 zákona o sociálnom poistení dovŕšením 62 rokov veku 19.10.2014, ku ktorému získal 42 rokov a 33 dní obdobia dôchodkového poistenia. Žalobcovi bol tiež priznaný nárok na výsluhový príspevok podľa potvrdenia Úradu sociálneho zabezpečenia Slovenskej informačnej služby Bratislava č. p.: 39/56-95/2013 zo dňa 23.04.2013, kde mu bola zhodnotená doba trvania služobného pomeru, a to doba výkonu základnej vojenskej služby, doba vojaka z povolania v I. kategórii funkcií, doba služby v Policajnom zbore v I. kategórii funkcií a trvanie služobného pomeru v Slovenskej informačnej službe, celkom 19 rokov a 264 dní. Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru bola žalobcovi na určenie sumy starobného dôchodku započítaná doba služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas výkonu doby služby z osobitného systému sociálneho zabezpečenia a suma starobného dôchodku mu bola podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru znížená o sumu zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového príspevku za celé roky, najviac o sumu výsluhového príspevku, ktorá sa vypláca ku dňu priznania starobného dôchodku.

3. Krajský súd v odôvodnení poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1So/69/2014 zo dňa 29.09.2015, týkajúci sa žalobcu, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že predpokladom vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení už od dovŕšenia veku 56 až 59 rokov je nielen splnenie podmienky získania zamestnania zaradeného do I. pracovnej kategórie uvedenej v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/, resp. v službe I. kategórii funkcií v stanovenom rozsahu, ale podľa § 174 ods. 2 tohto zákona aj splnenie podmienky, že také zamestnanie trvalo do 31.12.1999, ktorú žalobca nespĺnil. Vyjadril sa aj k námietke žalobcu týkajúcej sa nezákonnej aplikácie zákona o sociálnom zabezpečení na jeho skutkový stav (tzv. retroaktivita zákona) z dôvodu, že skončil služobný pomer dňa 04.06.1999, pričom novela zákona o sociálnom zabezpečení nadobudla platnosť a účinnosť dňa 22.12.1999. Zdôraznil, že nárok na priznanie starobného dôchodku vzniká až splnením všetkých zákonom stanovených objektívnych podmienok, pričom vznik takéhoto nároku sa posudzuje podľa zákona platného a účinného v čase, kedy malo dôjsť k splneniu objektívnych podmienok, tzn. v danom prípade podľa zákona o sociálnom poistení, ktorý v ustanovení § 274 priznáva nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I., II. kategórie do 31.decembra 2023, poukazujúc na zákon o sociálnom zabezpečení. V predmetnom konaní teda nebolo rozhodnuté v prospech žalobcu tak, ako to uvádza v podanej žalobe.

4. Krajský súd teda prihliadol na skutočnosť, že už v predchádzajúcom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1So/69/2014 bol vyslovený právny názor vo vzťahu k posúdeniu požadovaného nároku žalobcu na priznanie starobného dôchodku v skoršom veku podľa § 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 274 zákona o sociálnom poistení, kedy najvyšší súd konštatoval, že žalobca zákonné podmienky nespĺnil. Uvedol, že ustanovenie § 174 zákona č. 100/1988 Zb. je prechodným ustanovením, ktorého cieľom bolo v dôsledku zániku zaraďovania zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie po 31.12.1992, predlžovaného až do 31.12.1999, odstrániť tvrdosť zákona spočívajúcu v nemožnosti splnenia podmienok podľa § 21 tohto zákona po 31.12.1992, resp. po 31.12.1999, a zachovať iba určeným skupinám zamestnancov, ktorí vykonávali zamestnanie zaradené do I. pracovnej kategórie podľa § 14 ods. 2 zákona, resp. v I., II. kategórii funkcií skorší vznik nároku na starobný dôchodok. Podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok od zníženého dôchodkového veku podľa § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. je skutočnosť, že zamestnanie v I. pracovnej kategórii alebo služba v I. alebo II. kategórii funkcií trvali k 31.decembru 1999. Žalobca túto podmienku nespĺnil, pretože je nesporné a vyplýva to aj z obsahu napadnutého rozhodnutia, že žalobca skončil služobný pomer dňa 04.06.1999.

5. Tento názor vyplýva aj z rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sk/3/2018, sp.

zn. 9So/82/2009 a sp. zn. 1So/69/2014. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti sa zaoberal aj aplikáciou ustanovenia §175g ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. v rozsahu, ako to namietal žalobca v podanej žalobe. Najvyšší súd v rozsudkoch sp. zn. 9So/232/2016 a 1Sk/3/2018 vyslovil názor, že vo vzťahu k ustanoveniu § 175g ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. považoval námietku sťažovateľa za nedôvodnú. Argumentoval, že zákonom č. 355/1999 Z. z. bolo predĺžené obdobie zaradovania zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie a do I. kategórii funkcií až do 31.12.1999 a zákonodarca v ustanovení § 175g ustanovil len to, že v konaniach o nároku na starobný dôchodok podľa § 174, ktoré neboli právoplatne skončené, pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (22.12.1999), sa o nároku na starobný dôchodok rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

6. Krajský súd poukázal v celom rozsahu na závery uvedené v citovaných rozsudkoch a zároveň konštatoval, že v prípade žalobcu konanie o nároku na priznanie starobného dôchodku začalo dňa 04.08.2015, ktoré bolo skončené právoplatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie, č. XXX XXX XXXX X zo dňa 03.02.2017, priznaním starobného dôchodku. Konanie teda nezačalo pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 355/1999 Z. z.

7. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že žalovaná mu nezapočítala obdobia od 01.09.1981 do 30.09.1986 (ako príslušníka PS Bratislava), a od 01.10.1986 do 30.09.1995 (ako príslušníka ÚO OŠH Javorina) v dvojnásobnej výške poukazujúc na Zbierku nariadení a smerníc MNO ČSSR č. 22 z 17.07.1970 hl. II, čl. 3 písm. a/, stanovisko Generálneho prokurátora sp. zn. VI/1 Gd 2003/02-16, nariadenie č. 25čl. 117 MV ČSSR, výnos MV SR č. 86 zo 16.12.1991, ktorým sa vykonávali niektoré ustanovenia zákona č. 410/1991 Zb.

8. Ďalej sťažovateľ nesúhlasil s krátením starobného dôchodku v zmysle Dohovoru č. 128 a tvrdil, že v Slovenskej republike bola ratifikovaná iba III. časť tohto dohovoru, pričom článok 33, podľa ktorého je možné krátiť starobný dôchodok je uvedený až v VI časti, ktorá vládou ČSFR vôbec nebola ratifikovaná.

9. Sťažovateľ ďalej nesúhlasil s názorom žalovanej, že jeho služobný pomer musel trvať až do 31.12.1999. Takúto podmienku považoval za zjavne neférovú a retroaktívnu. Zákon č. 355/1999 Zb., ktorý posunul hranicu skončenia pracovných kategórií do 31.12.1999 bol vyhlásený 07.12.1999. Uviedol, že v jeho prípade bola zákonom č. 367/1997 Zb. stanovená hranica k 31.12.1998, ktorú jednoznačne splnil. Sťažovateľ poukazuje na to, že žalovaná ignoruje ust. § 175g ods. 2 zavedeného do zákona o sociálnom poistení rovnakou novelou, teda zákonom č. 355/1999 Zb. Ustanovenie § 175g ods. 2 bolo do zákona vložené na základe pozmeňujúceho návrhu a nie je k nemu dôvodová správa. Podľa sťažovateľa ust. § 175 zákona č. 100/1988 Zb. dokazuje, že na priznanie nároku nemusia byť splnené naraz všetky podmienky ako to tvrdí žalovaná a krajský súd, a to vek, odpracovanie zákonom stanoveného počtu rokov v I a II kategórii funkcií a odslúženie rokov vo všeobecnom systéme už v čase skončenia zamestnania alebo služby. Žalovaná ako aj krajský súd išli zjavne nad rámec toho, čo je v zákone uvedené. Sťažovateľ poukazuje na rôznu formuláciu v § 175 g ods. 1 a 3 v porovnaní s ods. 2. V ods. 1 a 3 sa hovorí už o konaní o nároku na dôchodok, ide o prípady, kedy už konanie o dôchodku začalo, teda bola podaná žiadosť. Na rozdiel od toho v ods. 2 sa hovorí o právoplatnom rozhodnutí o nároku a nie o právoplatnom rozhodnutí v konaní o nároku. Hovorí sa teda už o existujúcom nároku (vznikol odpracovaním požadovaného počtu rokov v pracovných kategóriách) a nie o nároku na starobný dôchodok, ktorý ešte len vznikne. Je potrebné rozlišovať medzi pojmi nárok na skorší odchod do dôchodku a pojmom rozhodovanie o skoršom odchode do starobného dôchodku. Cieľom teda bolo zachovať už vzniknuté nároky.

10. Žalovaná k podanej kasačnej sťažnosti uviedla, že opakovane poukazuje na skutočnosť, že z dôvodu, že žalobca nesplnil zákonom stanovené podmienky nároku na zníženie dôchodkového veku podľa § 174 zákona č. 100/1988 Zb., bola jeho žiadosť o prepočítanie starobného dôchodku k 56. roku veku správne zamietnutá. Predpokladom vzniku nároku na priznanie starobného dôchodku podľa § 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení už od dovŕšenia 56-59 rokov je nie len splnenie podmienky

získania zamestnania zaradeného do I. a II. kategórie funkcií v stanovenom rozsahu, ale podľa § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. splnenie aj podmienky, že také zamestnanie trvalo do 31.12.1999, čo sťažovateľ nespĺnil. Rozhodujúci právny moment posúdenia nároku spočíva v tom, že nárok vzniká až splnením všetkých zákonom stanovených podmienok. Žalovaná nepripúšťa aplikáciu ust. § 175g č. 100/1988 Zb. z dôvodu, že účelom tohto prechodného ustanovenia je úprava pomerov v prípade, kedy konanie o nároku nebolo skončené právoplatným rozhodnutím do nadobudnutia účinnosti zákona č. 355/1999 Z. z. (t. j. do 22. decembra 1999), pričom konanie sťažovateľa o nároku na priznanie starobného dôchodku začalo spísaním žiadosti 4. augusta 2015 a bolo skončené 3. februára 2017 priznaním starobného dôchodku.

11. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril sťažovateľ, ktorý zopakoval svoje argumenty uvedené v podanej kasačnej sťažnosti.

12. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala oprávnená osoba včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

13. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca od 30.09.1971 do 12.10.1973 vykonával základnú vojenskú službu a od 01.09.1981 do 30.09.1986 bol vojakom z povolania a od 01.10.1986 do 30.09.1995 bol v služobnom pomere k Ministerstvu vnútra SR ako príslušník Policajného zboru SR. Tieto doby mu boli hodnotené ako doba služby v I. kategórii funkcií. Vychádzajúc z obsahu podanej žiadosti žalobcu o prepočítanie starobného dôchodku, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a námietok žalobcu, spornou otázkou bolo právne posúdenie ustanovenia § 174 ods. 1 v spojení s § 175 písm. g/ ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“).

14. Podľa § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú.

15. Podľa § 14 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej aj len „zákon č. 100/1988 Zb.“) v znení zákona č. 355/1999 Z. z. ako zamestnanie zaradené do I. (II.) pracovnej kategórie sa za dobu pred 1. januárom 2000 hodnotí služba vojakov z povolania (§ 129) zaradená do I. (II.) kategórie funkcií, ak nevznikol nárok na dôchodok podľa piatej časti tohto zákona. Služba zaradená do I. kategórie funkcií sa v týchto prípadoch hodnotí ako zamestnanie I. pracovnej kategórie uvedené v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/.

16. Podľa § 175 zákona č. 100/1988 Zb. v poslednom znení platnom do 31.12.2003 nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie alebo služby do I. a II. kategórie funkcií sa priznávajú do 31. decembra 2023.

17. Podľa § 174 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 376/1997 Zb. platnom od 01.01.1998 do 21.12.1999 občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 1999 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1998 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/, prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/ alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií.

18. Podľa § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 376/1997 Zb. platnom od 01.01.1998 do 21.12.1999 podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1998; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

19. Podľa ust. § 174 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 355/1999 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 22.12.1999 (dňom vyhlásenia), teda v znení platnom od 22.12.1999 do 31.12.2003, občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/, prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/ alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií.

20. Podľa ust. § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 355/1999 Z. z. platnom od 22.12.1999 do 31.12.2003 podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

21. Zákonom č. 355/1999 Z. z. bolo s účinnosťou od 22.12.1999 do zákona č. 100/1988 Zb. súčasne vložené ustanovenie § 175g.

22. Podľa § 175g ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 355/1999 Z. z, ak konanie o nároku na dôchodok a o jeho výške nebolo právoplatne skončené pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona a hodnotenie zamestnania v I. a II. pracovnej kategórii alebo v I. a II. kategórii funkcií má vplyv na vznik nároku na dôchodok alebo na jeho výšku, o nároku na dôchodok a o jeho výške sa rozhodne podľa predpisov účinných po dni nadobudnutia účinnosti tohto zákona, ak nie je ďalej ustanovené inak.

23. Podľa § 175g ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 355/1999 Z. z, ak o nároku na starobný dôchodok podľa § 174 nebolo právoplatne rozhodnuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, o nároku na starobný dôchodok sa rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

24. Podľa § 175g ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 355/1999 Z. z, ak konanie o nároku na dôchodok a o jeho výške bolo právoplatne skončené ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona a hodnotenie zamestnania v I. a II. pracovnej kategórii alebo v I. a II. kategórii funkcií má vplyv na vznik nároku na dôchodok alebo na jeho výšku, na žiadosť občana sa o nároku na dôchodok a o jeho výške rozhodne podľa predpisov účinných po dni nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

25. Podľa § 94 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. nárok na dávku dôchodkového zabezpečenia a sociálnej starostlivosti (ďalej len „dávka“) vzniká dňom splnenia podmienok ustanovených týmto zákonom, prípadne vykonávacími predpismi.

26. Podľa § 94 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. nárok na výplatu dávky vzniká splnením podmienok ustanovených pre vznik nároku na dávku a jej výplatu a podaním žiadosti o priznanie alebo vyplácanie dávky, pokiaľ nie ustanovené, že taká žiadosť nie je potrebná.

27. Podľa § 119 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. konanie o dávke dôchodkového zabezpečenia sa začína na základe písomnej žiadosti. Za deň uplatnenia nároku na túto dávku sa považuje deň, keď sa oprávnený prvý raz obrátil na príslušnú organizáciu alebo na príslušný orgán so žiadosťou o jej priznanie.

28. Sťažovateľov nárok na starobný dôchodok už bol predmetom posúdenia pred Najvyšším súdom

Slovenskej republiky v prieskumu iného rozhodnutia žalovanej zo dňa 17.06.2013, ktorým žalovaná zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok ku dňu 07.05.2010, pretože nespĺňa podmienky uvedené v § 65, § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 555/2007 Z. z. a § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov.

29. V tejto veci bolo rozhodnuté najvyšším súdom rozsudkom sp. zn. 1So/69/2014, v odôvodnení ktorého sa najvyšší súd vysporiadaval aj s námietkou žalobcu ohľadom retroaktívneho pôsobenia novely č. 355/1999 Z. z. zákona o sociálnom zabezpečení, ktorý nadobudol platnosť dňom 22.12.1999 a predĺžil podmienku trvania zamestnania alebo služby v zmysle ustanovenia § 174 ods. 1 písm. a/ zákona o sociálnom zabezpečení do 31.12.1999.

30. V súvislosti s uvedenou námietkou najvyšší súd v rozsudku 1So/69/2014 uviedol:
„Predpokladom skoršieho vzniku nároku na starobný dôchodok v zmysle § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení už od dovŕšenia veku 56 až 59 rokov je však nielen splnenie podmienky získania zamestnania zaradeného do I. pracovnej kategórie uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/, resp. v službe I. kategórie funkcií, v stanovenom rozsahu, ale podľa § 174 ods. 2 tohto zákona aj splnenie podmienky, že také zamestnanie trvalo do 31.12.1999, ktorú navrhovateľ nespĺnil.“

Ohľadom námietky navrhovateľa týkajúcej sa nezákonnej aplikácie zákona o sociálnom zabezpečení na jeho skutkový stav (tzv. retroaktivita zákona) z dôvodu, že navrhovateľ skončil služobný pomer dňa 04.06.1999, pričom novela zákona o sociálnom zabezpečení nadobudla platnosť a účinnosť dňa 22.12.1999 najvyšší súd poznamenáva, že v danom prípade išlo o splnenie len jednej z mnohých podmienok, ktorá nezaložila navrhovateľovi vznik nároku na starobný dôchodok. Nárok na priznanie starobného dôchodku navrhovateľovi vzniká až splnením všetkých zákonom stanovených objektívnych podmienok, pričom vznik takéhoto nároku sa posudzuje podľa zákona platného a účinného v čase, kedy malo dôjsť k splneniu objektívnych podmienok t. z. v danom prípade podľa zákona o sociálnom poistení, ktorý v ustanovení § 274 priznáva nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie do 31. decembra 2023 poukazujúc na zákon o sociálnom zabezpečení.“

31. Najvyšší súd sa v uvedenom rozhodnutí priklonil k názoru, že vzhľadom na to, že žalobcovo zamestnanie netrvalo do 31.12.1999, ale žalobca ukončil služobný pomer 04.06.1999, nespĺnil jeden z predpokladov skoršieho vzniku nároku na starobný dôchodok. Zároveň uviedol, že ide o splnenie len jednej z mnohých podmienok, pričom nárok žiadateľovi vzniká až splnením všetkých zákonom stanovených objektívnych podmienok.

32. Obdobnú situáciu riešil najvyšší súd aj v rozsudku sp. zn. 9So/88/2011 z 25.04.2012. V tomto prípade žalovaná rozhodovala o nároku na starobný dôchodok žiadateľa, ktorého zamestnanie trvalo do 22.10.1999. Najvyšší súd sa v uvedenom rozsudku priklonil k názoru žalovanej a uviedol:
„Predpokladom skoršieho vzniku nároku na starobný dôchodok už od dovŕšenia veku 56 rokov je však nielen splnenie podmienky získania zamestnania zaradeného do I. pracovnej kategórie podľa § 14 ods. 2 písm. f/ zákona č. 100/1988 Zb. v rozsahu aspoň 19 rokov, čo navrhovateľ nespĺnil, ale podľa § 174 ods. 2 tohto zákona aj splnenie podmienky, že také zamestnanie trvalo do 31. decembra 1999, ktorú podmienku navrhovateľ taktiež nespĺňa.“

33. Otázka aplikácie ustanovení § 174 zákona o sociálnom zabezpečení je súčasťou konštantnej judikatúry. V rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9So/62/2009 uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí 5/2011 pod č. 53, najvyšší súd uviedol, že žiadateľovi o starobný dôchodok z I. AA zvýhodnenej pracovnej kategórie vzniká nárok na takúto dávku po 31. decembri 1999 dovŕšením veku 56 rokov len vtedy, ak jeho zamestnanie, zaradené do I. AA kategórie trvalo 31. decembra 1999 a ak v ňom zamestnanec odpracoval najmenej 9,5 roka. V odôvodnení tohto rozsudku najvyšší súd uviedol:
„Zámerom zákonodarcu vzhľadom na predĺženie zaraďovania zamestnaní podľa právneho poriadku Slovenskej republiky do I. a II. pracovnej kategórie až do 31. decembra 1999 bolo umožniť skorší vznik nároku na starobný dôchodok len u tých občanov, ktorí po 31. decembri 1999 dovŕšia vek 56 rokov a boli v uránových baniach zamestnaní minimálne 9,5 roka ak toto zamestnanie trvalo do 31. decembra“

1999, pričom až po 31. decembri 1999 nemohli objektívne splniť podmienku trvania takého zamestnania po dobu 10 rokov (§ 21 ods.1 písm. a/ zákona o sociálnom zabezpečení) práve z dôvodu zrušenia pracovných kategórií od 1. januára 2000. Na rozdiel od právnej úpravy platnej v Českej republike, pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení, podľa predpisov platných v Slovenskej republike, sa vyžaduje, aby zamestnanie v uránových baniach trvalo 31. decembra 1999. Dostatočne bolo preukázané, že navrhovateľ v uránových baniach pracoval len do 31. decembra 1992. Navrhovateľ ani netvrdil, že by v takom zamestnaní pracoval 31. decembra 1999.“

34. Na uvedený právny názor nadväzujú ďalšie rozsudky najvyššieho súdu, napr. sp. zn.: 9So/232/2016, sp. zn. 9So/8/2016 z 31.01.2018, sp. zn. 7So/71/2012 zo dňa 29.05.2013, sp. zn. 9So/62/2009 zo dňa 28.10.2009 alebo sp. zn. 9So/88/2011 zo dňa 25.04.201, sp. zn. 10So/94/2015 z 25.05.2016, sp. zn. 9So/146/2016 z 25.04.2018.

35. Právny názor uvedený vo vyššie zmienených rozhodnutiach potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 88/2017-12 zo 14.02.2017, v ktorom zamietol sťažnosť vo veci namietaného porušenia ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 So 87/2014 a jeho rozsudkom z 25. novembra 2015. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nezákonnej aplikácie zákona č. 100/1988 Zb. na jeho skutkový stav (tzv. retroaktivita zákona) z dôvodu, že sťažovateľ skončil služobný pomer v roku 1994, pričom zákon č. 100/1988 Zb. platný v čase skončenia služobného pomeru ustanovoval v § 174 ods. 2 podmienku pre vznik nároku na skorší dôchodkový vek, okrem podmienok uvedených v odseku 1, aj trvanie služby v I. kategórii funkcií k 31. decembru 1993, ústavný súd poznamenal, že v danom prípade išlo o splnenie len jednej z viacerých podmienok, ktorá nezaložila sťažovateľovi vznik nároku na starobný dôchodok. Nárok na priznanie starobného dôchodku žiadateľovi vzniká až splnením všetkých zákonom ustanovených objektívnych podmienok, pričom vznik takéhoto nároku sa posudzuje podľa zákona platného a účinného v čase, kedy malo dôjsť k splneniu objektívnych podmienok, t. z. v danom prípade podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktorý v § 274 priznáva nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie do 31. decembra 2023, poukazujúc na zákon č. 100/1988 Zb. Navyše podľa názoru ústavného súdu namietané ustanovenie nevykazuje znaky pravej retroaktivity, v našom právnom poriadku neprípustnej, ale ide o retroaktivitu nepravú, ktorá je prípustná. Okrem toho v právnom štáte platí princíp prezumpcie ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnu normu sa orgán ju aplikujúci musí pozerat' ako na súladnú s ústavou dovtedy, kým ústavný súd predpísaným spôsobom nevysloví jej neústavnosť (mutatis mutandis III. ÚS 274/07).

36. Rovnako ústavný súd uznesením I. ÚS/165/2018 zo 16.05.2018 odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť na porušenie základných práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/8/2016 z 31.01.2018. V odôvodnení uvedeného uznesenia uviedol: „Podstatnou námietkou sťažovateľa je, že najvyšší súd rozhodol vo vzťahu k nemu diskriminačne, pretože mu pre účely priznania nároku na starobný dôchodok už vo veku 58 rokov, teda že mu pre účely zníženia dôchodkového veku neboli zohľadnené doby výkonu zamestnania v I. a II. kategórii funkcií, pričom je toho názoru, že správne malo byť pre posúdenie jeho nároku na starobný dôchodok aplikované na jeho prípad ustanovenie § 174 zákona o sociálnom zabezpečení (č. 100/1988 Zb.), avšak v jeho znení účinnom k 31. januáru 1993, keď sťažovateľ odišiel zo služobného pomeru policajta do civilu a keď táto právna úprava mu z titulu výkonu zamestnania v I. a II. kategórii funkcií priznávala nárok na starobný dôchodok už pri zníženom dôchodkovom veku.

Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj z jemu predchádzajúcich rozhodnutí krajského súdu a Sociálnej poisťovne však vyplýva, že nebola spornou otázka, že sťažovateľ mal 16 rokov a 279 dní odpracovaných v zamestnaní v I. a II. kategórii funkcií; uvedené obdobie mu aj bolo zohľadňované nielen pre priznanie mu príspevku za službu, ktorý sa od 1. júla 2002 považuje za výsluhový dôchodok, ale toto obdobie mu bolo zohľadňované aj pri posudzovaní jeho žiadosti na priznanie mu nároku na starobný dôchodok, t. j. sťažovateľ o „zásluhy“ za tieto roky nebol žiadnym spôsobom ukrátený, avšak v zmysle v rozhodnom čase, t. j. v čase rozhodovania o tejto jeho žiadosti, účinnej právnej úpravy bolo

zistené, že pre priznanie sťažovateľovi starobného dôchodku už pri zníženom dôchodkovom veku nie je splnená zákonná požiadavka (§ 174 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení), aby toto jeho zamestnanie zaradené v I. a II. kategórii funkcií trvalo k 31. decembru 1999. V tejto súvislosti sa žiada podotknúť, že v prípade, že správny orgán alebo súd rozhodne na základe v čase rozhodovania účinnej právnej úpravy, nemôže tým porušiť základné právo na spravodlivý proces. Inými slovami, v zmysle v čase rozhodovania Sociálnej poisťovne účinnej právnej úpravy nebolo možné z dôvodu odpracovaných rokov v zamestnaní zaradenom do I. a II. kategórie funkcií priznať nárok na starobný dôchodok už pri nižšom veku ako 62 rokov, t. j. nebolo možné z tohto dôvodu na priznanie nároku na dôchodok znížiť dôchodkový vek v prípade, že toto zamestnanie netrvalo do 31. decembra 1999, čo však neznamená, žeby význam týchto rokov odpracovaných v zamestnaní zaradenom v I. a II. kategórii funkcií bol devalvovaný (znížený), pretože v zmysle účinného znenia § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení (č. 461/2003 Z. z.) „Nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú.“ dôsledkom čoho je, že v zmysle jeho ods. 2. „Suma starobného dôchodku... na ktorý vznikne nárok podľa odseku 1, nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodku a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu...“. Inými slovami, v prípade sťažovateľa obdobie odpracované v zamestnaní zaradenom do I. a II. kategórie funkcií síce nemohlo ovplyvniť zníženie dôchodkového veku u sťažovateľa na priznanie mu starobného dôchodku, avšak toto obdobie muselo byť zohľadnené (zhodnotené) pri určení sumy starobného dôchodku v čase, keď sťažovateľovi riadne vznikol nárok na starobný dôchodok pri dovŕšení všeobecného dôchodkového veku 62 rokov. V tejto súvislosti je potrebné odlišovať dve základné skutočnosti, a to splnenie predpokladov na priznanie starobného dôchodku pri zníženom dôchodkovom veku na jednej strane a určenie sumy starobného dôchodku na strane druhej.

Argumentácia sťažovateľa, že správnym by bolo aplikovať na jeho prípad ustanovenie § 174 zákona o sociálnom zabezpečení (č. 100/1988 Zb.) v znení účinnom k 31. januáru 1993, keď odišiel do civilu, pretože v zmysle tejto právnej úpravy by mal nárok na priznanie nároku na starobný dôchodok už pri veku 58 rokov, je neprípustná až neústavná, pretože na právnu reguláciu aktuálnych spoločenských vzťahov nie je možné aplikovať neaktuálnu (neúčinnú) právnu úpravu. Právna úprava účinná v čase, keď sťažovateľ odchádzal do civilu, síce umožňovala, aby bol osobe už vo veku 58 rokov z titulu zamestnania minimálne 16 rokov v zamestnaní I. kategórie funkcií priznaný starobný dôchodok, avšak táto právna úprava by bola na sťažovateľa aplikovateľná, keby mal v tom čase 58 rokov, avšak sťažovateľ mal v tom čase iba 38 rokov a je neakceptovateľné, aby sa podľa v tom čase (31. januára 1993) účinnej právnej úpravy posudzoval nárok sťažovateľa na priznanie mu nároku na predčasný starobný dôchodok už vo veku 38 rokov v tomto aktuálnom čase.“

37. Z vyššie uvádzanej judikatúry najvyššieho súdu ako aj ústavného súdu je zrejmé, že pri aplikácii ust. § 174 zákona o sociálnom zabezpečení sa striktné vyžaduje dodržanie podmienky trvania určeného zamestnania do 31.12.1999. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 274/07 z 11. októbra 2007 uviedol, že „orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve, sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narúšala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy“. V uvedenom rozhodnutí ústavný súd poukazuje na oprávnenie správnych súdov odstraňovať nedostatky zákonnej úpravy, teda vyplňať tzv. pravé či nepravé medzery v práve. Aby mohlo byť využité toto oprávnenie, musí však existovať medzera v práve, ktorú treba výkladom vyplniť. Súd nie je oprávnený odmietnuť aplikovať jasné a vnútorne nerozporné ustanovenie zákona (v tomto prípade § 174 ods. 2 zákona o sociálnom poistení). Takýmto spôsobom by došlo k porušeniu trojdelenia štátnej moci a všeobecný súd by sa stal de facto negatívnym zákonodarcom, čo je v právnom štáte neprípustné. Takéto oprávnenie má za istých okolností ústavný, nie však všeobecný súd.

38. K námietke ohľadom použitia ust. § 175g sa najvyšší súd vyjadril napr. v rozhodnutí sp. zn. 9Sk/38/2018, v ktorom uviedol: „Pokiaľ sťažovateľ namietal ustanovenie § 175g ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb., túto jeho námietku kasačný súd nepovažoval za dôvodnú. Zákom č. 355/1999 Z. z.

bolo totiž predĺžené obdobie zaraďovania zamestnaní do I a II. pracovnej kategórie a do I. kategórie funkcií až do 31.12.1999 (napr. § 14, § 130 a § 174 tohto zákona) a zákonodarca v ustanovení § 175g ustanovil len to, že v konaniach o nároku na starobný dôchodok podľa § 174, ktoré neboli právoplatne skončené pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (22.12.1999), sa o nároku na starobný dôchodok rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Konanie o nároku sťažovateľa na starobný dôchodok sa však začalo na základe jeho žiadosti z 30.05.2016 (§ 184 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.), teda nezačalo pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 355/1999 Z. z.).“ (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu 9So/232/2016).

39. Nie je možné prikloniť sa k názoru sťažovateľa, že jeho nárok na skorší odchod do dôchodku vznikol už ku dňu 04.06.1999, kedy skončil služobný pomer. Nárok na skoršie priznanie starobného dôchodku je v zásade upravený v § 65 v spojení s § 274 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. a § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Výnimky z takto určeného dôchodkového veku boli v zákone o sociálnom zabezpečení ustanovené v § 174, pričom jeho odsek 2 v dôsledku opakovaného predĺžovania zaraďovania zamestnaní (služby) do I. a II. pracovnej kategórie a do I. a II. kategórie funkcií, naposledy v znení zákona č. 355/1999 Z. z. vyžadovalo trvanie takého zamestnania do 31.12.1999. Zákomom č. 355/1999 Z. z. bolo do zákona o sociálnom zabezpečení súčasne vložené ustanovenie § 175g. Ide taktiež o ustanovenie prechodné a v tomto kontexte treba podľa názoru kasačného súdu vykladať § 175g ods. 2 tak, že pre postup podľa § 174 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení v znení platnom pred 22.12.1999 v prechodnom období po 21.12.1999 sa vyžaduje, aby išlo o už existujúci, vzniknutý nárok na starobný dôchodok (§ 109 ods. 2 zákona o sociálnom poistení), t. j. aby podmienka celkovej doby zamestnania 25 rokov ako aj podmienka 19 rokov služby v I. kategórii funkcií a súčasne aj podmienka dovŕšenia veku 56 rokov boli splnené pred 22.12.1999. V prípade neskoršieho dovŕšenia veku 56 rokov je potrebné aplikovať toto ustanovenie v znení platnom od 22.12.1999, ktorého podmienky žalobca nespĺňa.

40. K námietke sťažovateľa ohľadom krátenia jeho starobného dôchodku kasačný súd poukazuje na konštantnú judikatúru najvyššieho súdu, napr. rozsudok sp. zn. 9So/176/2015 zo dňa 27.09.2017, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že: „Pri určení výšky starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia (poistenia) je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, ktoré boli zhodnotené na účely výsluhového dôchodku a v nich dosiahnuté hrubé zárobky. Až po takomto stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť v pomernej časti zodpovedajúcej zhodnotenej dobe služby, najviac však o sumu výsluhového príspevku, považovaného za výsluhový dôchodok. Ustálená je prax aj pri stanovení starobného dôchodku, kde je potrebné aplikovať ustanovenia čl. 19 a 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, a teda je nutné pri stanovení výšky starobného dôchodku sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok.“ Najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach judikoval, že výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa zákona o sociálnom poistení charakter dávky v starobe, ktorú má na mysli čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Súčasne je potrebné skonštatovať, že napriek už ustálenej judikatúre najvyššieho súdu ohľadom nároku poberateľov výsluhového dôchodku na starobný dôchodok zákonodarca doteraz v súlade s čl. 33 ods. 2 dohovoru legislatívne neupravil osobitný spôsob výpočtu a krátenia starobného dôchodku. Pri absencii takej úpravy (rovnako ako pri pretrvávajúcej absencii zohľadnenia doterajšej judikatúry zákonnou úpravou nároku poberateľov výsluhových dôchodkov na zohľadnenie obdobia služby zakladajúcej nárok na výsluhový dôchodok aj na účely nároku a výšku starobného dôchodku) je potom úlohou súdu vysporiadať sa s touto „dierou v zákone“ tak, aby bolo zachované ústavou garantované právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Daná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je viazaná len na prípady, kedy policajti a vojaci získali zamestnanie (dobu služby) v I., II. kategórii funkcií v rozsahu odôvodňujúcim zníženie dôchodkového veku. Vyplyva z nej vo všeobecnosti nárok poberateľa výsluhového dôchodku aj na starobný dôchodok zo všeobecného systému sociálneho poistenia a jeho krátenie v zmysle čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 aj od dovŕšenia dôchodkového veku podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.

41. Právne posúdenie, ktoré namieta sťažovateľ v kasačnej sťažnosti, vyplýva z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá bola potvrdená aj Ústavným súdom Slovenskej republiky.

V zmysle ust. § 5 ods. 1 SSP sa konanie pred správnym súdom spravuje aj zásadami vyjadrenými v zákone č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP). Podľa čl. 2 ods. 1 a 2 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, pričom právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Kasačný súd nezistil okolnosti, pre ktoré by bolo potrebné sa od uvedeného právneho názoru odchýliť.

42. Pokiaľ ide o dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v bode 7. odôvodnenia tohto rozsudku, otázkou nároku na dvojnásobný zápočet doby služby (nielen pre nárok na výsluhovú dávku, ale aj) pre nárok na starobný dôchodok sa kasačný súd nezaoberal, pretože ide o námietku, ktorá nebola uplatnená v žalobe ani do rozhodnutia krajského súdu (§ 203 SSP), ale predovšetkým nebola uplatnená ani v administratívnom konaní, ktoré bolo ukončené preskúmaným rozhodnutím žalovanej a predmetom jej rozhodovania otázka dvojnásobného zápočtu doby aj na účely starobného dôchodku nebola.

43. Vzhľadom na uvedené dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu v prejednáwanej veci nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol.

44. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a účastníkom nepriznal náhradu trov konania, pretože sťažovateľ v konaní nebol úspešný a žalovanej nárok na náhradu trov v zásade zo zákona neprináleží.

45. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný riadny opravný prostriedok.